

# ΦΩΝῊ ΤΩ͂Ν ΠΑΤΈΡΩΝ

## 20

Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου

# Η ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ



# *Πρόλογος*

*ΤΗΝ χαρακτήρισαν ὡς ἐθνικό πάθος· μεγάλο στίγμα καί πληγή κοινωνική. Ἄλλη μιά ἐπίδοση τοῦ νεοέλληνα μέ πρωτοπορία παγκόσμια…*

*Δυστυχῶς, καί στίς μέρες μας ἡ βλασφημία ἐξακολουθεῖ νά μολύνει μέ τήν παρουσία της τούς δρόμους, τά ἐργοστάσια, τά γραφεῖα, τά σχολεῖα, τά γήπεδα, τό στρατό… Τά ὀνόματα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας, ὁ Τίμιος Σταυρός, τά ἱερά καί ὅσια τῆς Πίστεώς μας, εὐκαίρως – ἀκαίρως διασύρονται καί σπιλώνονται ἀδιάντροπα. Πρόκειται πράγματι γιά πάθος πού ρυπαίνει τήν κοινωνική ἀτμόσφαιρα καί στιγματίζει τόν ἑλληνορθόδοξο πολιτισμό μας…*

*Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας στηλιτεύουν τή βλασφημία ὡς τή χειρότερη ἁμαρτία. Καί τοῦτο γιατί, ὅπως λέει ὁ Μ. Βασίλειος, "ἐκεῖνος πού ἁμαρτάνει παραβαίνει τό θεῖο νόμο, ἐνῶ ἐκεῖνος πού βλαστημάει ἀσεβεῖ στόν ἴδιο τό Θεό".*

*Στήν Ἀποκάλυψη, ὁ Ἀντίχριστος εἶν' ἐκεῖνος πού βλαστημάει τό Θεό καί τούς ἁγίους Του: "Καί ἄνοιξε τό στόμα του γιά βλασφημία κατά τοῦ Θεοῦ, γιά νά βλαστημήσει τό ὄνομά Του καί τήν κατοικία Του κι ἐκείνους πού κατοικοῦν στόν οὐρανό" (Ἀποκ. 13,6).*

*"Βλασφημία!", γράφει ὁ ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, "Λέξη φοβερή, λέξη ἀποτρόπαιη… ἔκφραση μίσους κατά τοῦ Θεοῦ… σύμβολο τῶν ἀποστατῶν δαιμό-*

*νων... ἠχώ τοῦ Ταρτάρου!...”. Τούς βλάσφημους μάλιστα στρατιῶτες τούς χαρακτηρίζει “τείχη σαθρά καί ἑτοιμόρροπα, πού δέν ἀντέχουν ἔφοδο καί ἐπιδρομή”!*

*Τό τεῦχος τοῦτο εἶναι μιά σύνθεση ἀπό διάφορες ὁμιλίες τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σέ ἐλεύθερη ἀπόδοση καί ἀπευθύνεται στίς καλοπροαίρετες ψυχές τῶν ἀδελφῶν μας ἐκείνων, πού ἀπό ἄγνοια, ἐπιπολαιότητα ἤ κυρίως ἀπό κακή συνήθεια παραμένουν ὑποχείριοι τῆς βλασφημίας.*

*Ὅσοι πάλι, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀπαλλαγμένοι ἀπό τό φοβερό τοῦτο πάθος, ἐλπίζουμε πώς θά παρακινηθοῦν ν' ἀναλάβουν μιά ἱερή ἀντιβλασφημική σταυροφορία.*

*Εἶναι καιρός πιά ὅλοι ν' ἀντιδράσουμε, ὅλοι νά ἐπαναστατήσουμε, γιά νά ἐξαλειφθεῖ ἡ κοινωνική αὐτή μάστιγα ἀπό τόν τόπο μας! Γιατί δέν ταιριάζει σ' αὐτούς πού ὕψωσαν ἕναν Παρθενώνα καί μιά Ἁγια-Σοφιά. Γιατί εἶναι ντροπή γιά ἕνα λαό πού φιλοδοξεῖ νά πρωτοστατεῖ στόν εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο πολιτιστικό χῶρο· γιά ἕνα λαό πού αἰῶνες τώρα ἔμαθε νά παλεύει γιά τή δικαιοσύνη καί τήν ἀρετή, τήν τιμή καί τήν ἀξιοπρέπεια...*

*Εὐχή καί ἐλπίδα μας εἶναι, οἱ ἀδελφοί μας, πού κυριαρχοῦνται ἀπό τό πάθος τῆς βλασφημίας, ἀγνοώντας τό βάρος καί τίς καταστροφικές της συνέπειες, νά φωτιστοῦν καί ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτήν.*

*Ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στή διόρθωση, περνάει ἀπό τή μετάνοια, τήν ἐξομολόγηση, τήν προσευχή, τή θεία κοινωνία. Εἶναι δρόμος μοναδικός, πού πείθει καί τούς πιό δύσπιστους γιά τή γλυκύτητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί Πλάστη μας...*

*ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ*



# Ἡ βλασφημία

**Τίποτε χειρότερο!** Δέν ὑπάρχει τίποτε χειρότερο ἀπό τή βλασφημία! Καμιά ἁμαρτία δέν συγκρίνεται μαζί της. Οὔτε τίποτε ἄλλο παροργίζει τόσο τό Θεό, ὅσο τό νά βλασφημεῖται τ᾽ ὄνομά Του. Γι᾽ αὐτό δέν πρέπει κανείς οὔτε ν᾽ ἀμελήσει καί νά παρασυρθεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ᾽ οὔτε καί ν᾽ ἀδιαφορήσει ἄν ἀκούσει τό φίλο του ἤ τόν ἐχθρό του νά βλαστημάει. Αὐτή ἡ ἁμαρτία αὐξάνει ὅλα τά κακά, ταράζει καί συγχύζει ὅλη μας τή ζωή καί στό τέλος μᾶς ἑτοιμάζει ἀτέλειωτη κόλαση καί ἀφόρητη τιμωρία.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἀσεβεῖ καί βλαστημάει τό Θεό, πού ἐναντιώνεται στούς νόμους Του καί δέν θέλει ποτέ νά ἐγκαταλείψει τήν παρανοϊκή αὐτή φιλονεικία, μοιάζει μέ τό μεθυσμένο καί τόν τρελλό. Συμπεριφέρεται χειρότερα ἀπό ἐκείνους πού βρίσκονται σέ κατάσταση κραιπάλης καί ἔχουν χάσει τά λογικά τους, ἔστω κι ἄν ὁ ἴδιος φαίνεται ὅτι δέν τό αἰσθάνεται.

Ἡ βλασφημία καί ἡ αἰσχρολογία ἄν καί γεννιοῦνται στήν ψυχή, δέν μένουν ὅμως μέσα της, ἀλλά μολύνουν καί τή γλώσσα πού τίς ξεστομίζει, μολύνουν καί τήν ἀκοή πού τίς ἀνέχεται. Σάν ἄλλα δηλητήρια φαρμακώνουν καί τήν ψυχή καί τό σῶμα.

**Γιατί βλαστημᾶς;** Ὑπάρχουν μερικοί πού μόλις κάνουν κάποιο λάθος ἤ ξαφνικά κάποιος τούς βρίσει ἤ ἀρρωστήσουν ἤ πονέσουν, ἀμέσως βλα-

στημᾶνε. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὅμως, οὔτε τό σφάλμα διορθώνουν οὔτε τόν ὑβριστή τους ἐκδικοῦνται οὔτε τόν πόνο τῆς ἀρρώστιας τους ἁπαλύνουν, ἀλλά ἐπί πλέον χάνουν καί τό πνευματικό κέρδος τῆς ὑπομονῆς.

Πές μου, ἄνθρωπε, γιά ποιό λόγο βλαστημᾶς καί ξεστομίζεις κακό λόγο; Μήπως θά σοῦ γίνει ἐλαφρότερος ὁ πόνος; Ἀλλά κι ἄν ἀκόμη ὑποθέσουμε πώς θά γινόταν ἐλαφρότερος, θά τολμοῦσες νά θυσιάσεις τή σωτηρία τῆς ψυχῆς σου γιά νά πετύχεις τήν παρηγοριά τοῦ σώματός σου;

Τί κάνεις, ἄνθρωπέ μου; Τόν Σωτήρα καί εὐεργέτη καί προστάτη καί κηδεμόνα σου βλαστημᾶς; Ἤ δέν αἰσθάνεσαι ὅτι τρέχεις πρός τό γκρεμό καί σπρώχνεις τόν ἑαυτό σου στό βάραθρο τῆς χειρότερης καταστροφῆς; Ὁ διάβολος τά πάντα μηχανεύεται γιά νά σέ ρίξει σ᾽ αὐτό τό βάραθρο. Κι ἄν δεῖ ὅτι μέ τόν πόνο βλαστημᾶς, ἀμέσως θά σοῦ αὐξήσει τόν πόνο καί θά τόν κάνει μεγαλύτερο, ὥστε νά σέ φέρει σέ ἀπελπισία. Ἄν δεῖ ὅμως νά τόν ὑπομένεις γενναῖα καί τόσο περισσότερο νά εὐχαριστεῖς τό Θεό ὅσο ὁ πόνος αὐξάνει, τότε ἀπομακρύνεται ἀμέσως ἐπειδή μάταια σέ πολιορκεῖ.

Καί συμβαίνει ὅ,τι μέ τό σκύλο πού στέκεται δίπλα στό τραπέζι. Ἄν αὐτός δεῖ τόν ἄνθρωπο πού τρώει νά τοῦ ρίχνει κάτι ἀπ᾽ αὐτά πού εἶναι πάνω στό τραπέζι, μένει ἐκεῖ συνέχεια. Ἄν ὅμως σταθεῖ κοντά, μιά καί δυό φορές, χωρίς νά πάρει τίποτε, ἀπομακρύνεται πλέον, ἀφοῦ θἄναι ἀνώφελο νά περιμένει.

Ἔτσι καί ὁ διάβολος· ἔχει συνεχῶς ἀνοιχτό τό στόμα του σέ μᾶς. Ἄν τοῦ ρίξεις, ὅπως ἀκριβῶς στό σκύλο, ἕνα λόγο βλάσφημο, ἀφοῦ τόν πάρει, πάλι θά ἐπιτεθεῖ. Ἄν ὅμως ἐπιμείνεις νά εὐχαριστεῖς τό Θεό, τόν ἀφάνισες στήν πείνα, καί τόν ἀνάγκασες ἀμέσως ν᾽ ἀπομακρυνθεῖ.

**Ἀντίδοτο, ἡ εὐχαριστία** Ἀντί λοιπόν νά βλαστημᾶς στίς δύσκολες στιγμές, νά εὐχαριστεῖς. Ἀντί νά πέφτεις στήν ἀπελπισία, νά δοξολογεῖς. Ἄνοιξε τήν καρδιά σου στόν Κύριο, φώναζε δυνατά προσευχόμενος, φώναζε δυνατά δοξολογώντας τό Θεό. Ἔτσι καί ἡ συμφορά σου ἀνακουφίζεται, ἐπειδή ὁ διάβολος φεύγει μακριά μέ τήν εὐχαριστία, καί ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔρχεται κοντά σου καί σέ προστατεύει.

Ἄν βλαστημήσεις, καί τή συμμαχία τοῦ Θεοῦ θά χάσεις, καί τό διάβολο θά κάνεις ἀγριότερο ἐναντίον σου, ἀλλά καί τόν ἑαυτό σου χειρότερα θά βλάψεις.

Κανένα ἀγαθό δέν εἶναι ἴσο μέ τήν εὐχαριστία, ὅπως ἀκριβῶς καί τίποτε δέν εἶναι χειρότερο ἀπό τή βλασφημία. Ἡ εὐχαριστία εἶναι μεγάλος θησαυρός, μεγάλος πλοῦτος, ἀκατάβλητο ἀγαθό, δυνατό ὅπλο. Ἀντίθετα, ἡ βλαφημία τό κακό τό κάνει χειρότερο καί ἀπό αὐτά πού χάσαμε μᾶς κάνει νά χάσουμε ἀκόμα περισσότερα.

Ἔχασες χρήματα; Ἄν εὐχαριστήσεις τό Θεό, ὠφέλησες τήν ψυχή σου καί ἀπόκτησες μεγαλύτερο πλοῦτο, ἐπειδή κέρδισες τήν εὔνοια τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὅμως βλαστημήσεις, ἐκτός ἀπό τά πράγματα πού ἔχασες, χάνεις καί τή σωτηρία σου. Ἔτσι, κι ἐκεῖνα δέν ξαναβρίσκεις καί τήν ψυχή σου καταστρέφεις.

"Ἀλλά νά", θά μοῦ δικαιολογηθεῖς, "παρασύρομαι στίς δύσκολες περιστάσεις καί χάνω τόν ἔλεγχο".

Ὄχι, δέν φταῖνε γι᾽ αὐτό οἱ περιστάσεις, ἀλλά ἡ δική σου ἀδιαφορία.

Μά μήπως φταίει τάχα ἡ φτώχεια;

Οὔτε ἡ φτώχεια εἶναι ἡ αἰτία τῶν βλασφημιῶν. Γιατί τότε ἔπρεπε ὅλοι οἱ φτωχοί νά βλαστημᾶνε. Βλέπουμε ὅμως πολλούς πού ζοῦν μέ ἀνέχεια καί ὑπερβολικές στερήσεις συνεχῶς νά εὐχαριστοῦν, ἐνῶ ἄλλους, ἄν καί ἀπολαμβάνουν τόν πλοῦτο καί τήν τρυφή, νά μήν

παύουν νά βρίζουν καί νά βλαστημᾶνε.

Ἄς μή λέμε λοιπόν ὅτι μᾶς ἀναγκάζουν νά βλαστημᾶμε ἡ φτώχεια καί ἡ ἀρρώστια καί οἱ δύσκολες περιστάσεις. Ὄχι ἡ φτώχεια, ἀλλά ἡ ἀνοησία· ὄχι ἡ ἀρρώστια, ἀλλά ἡ περιφρόνηση· ὄχι οἱ ἀπανωτές συμφορές, ἀλλά ἡ ἔλλειψη εὐλάβειας ὁδηγεῖ καί στή βλασφημία καί σέ κάθε κακία, ἐκείνους πού δέν προσέχουν.

**Παράδειγμα, ὁ Ἰώβ**

Ἀπόδειξη γιά ὅλα αὐτά εἶναι ὁ μακάριος Ἰώβ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ βρισκόταν σέ μεγάλη ἐξαθλίωση, ὄχι μόνο δέν βλαστήμησε, ἀλλά δοξολογοῦσε τό Θεό καί ἔλεγε: “Ὁ Κύριος μοῦ ἔδωσε τά ἀγαθά, ὁ Κύριος μοῦ τά πῆρε. Ὅπως φάνηκε καλό στόν Κύριο, ἔτσι καί ἔγινε. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομα τοῦ Κυρίου στούς αἰῶνες” (Ἰώβ 1,21).

Ὅταν λοιπόν ὁ διάβολος νόμισε ὅτι νίκησε τόν Ἰώβ, τότε κίνησε νά φύγει ντροπιασμένος χωρίς νά πεῖ λέξη.

“Στάσου, διάβολε! Γιατί φεύγεις; Δέν ἔγιναν ὅλα ὅσα θέλησες; Δέν κατέστρεψες ὅλα του τά κοπάδια; Δέν θανάτωσες τά παιδιά του; Δέν σακάτεψες καί τό δικό του σῶμα; Γιατί λοιπόν φεύγεις;”

“Φεύγω”, λέει ὁ διάβολος, “γιατί ἔγιναν μέν ὅλα ὅσα θέλησα, ἐκεῖνο ὅμως πού κυρίως ἐπιθυμοῦσα καί γιά τό ὁποῖο σοφίστηκα ὅλα τ᾿ ἄλλα, δέν τό κατόρθωσα. Φεύγω, γιατί ὁ Ἰώβ δέν βλαστήμησε. Τοῦ προκάλεσα τόσες συμφορές, γιά νά τόν κάνω νά βλαστημήσει. Ἀφοῦ ὅμως αὐτό δέν τό κατάφερα, τίποτα δέν κέρδισα· ἀντί νά τόν ἐξοντώσω, τόν ἔκανα πιό λαμπρό καί πιό ἔνδοξο”.

Ὁ Ἰώβ λοιπόν ἐπαινεῖται ὄχι ἐπειδή ἔπαθε τόσα κακά, ἀλλά ἐπειδή ὅλα τά ὑπέμεινε εὐχαριστώντας τό Θεό. Ἄλλος ἄνθρωπος παθαίνει πολύ λιγότερα, καί ὅμως βλαστημάει, ἀγανακτεῖ, καταριέται ὅλο τόν κόσμο, ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ Θεοῦ… Αὐτός ὁ ἄνθρωπος κα-

τακρίνεται ὄχι γιατί ἔπαθε, ἀλλά ἐπειδή βλαστήμησε. Καί δέν τόν ἀνάγκασαν οἱ δυστυχίες νά βλαστημήσει, γιατί τότε θἄπρεπε καί ὁ Ἰώβ νά βλαστημήσει. Βλαστήμησε ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρωστημένης του προαιρέσεως.

Ἀνάλογα λοιπόν μέ τή δική μας διάθεση, ὅλα γίνονται εἴτε ὑποφερτά εἴτε ἀνυπόφορα.

**Μιά κακή συνήθεια**

Πολλές φορές, ἀπό συνήθεια ὁρμᾶ ἡ γλῶσσα νά πεῖ ἄσχημο λόγο. Τότε λοιπόν, πρίν ξεστομίσει τή βλασφημία, δάγκωσέ την δυνατά μέ τά δόντια σου. Εἶναι προτιμότερο νά τρέξει αἷμα τώρα, παρά νά ἐπιθυμήσει στήν ἄλλη ζωή μιά σταγόνα νεροῦ καί νά μήν μπορέσει νά πετύχει οὔτε αὐτή τήν παρηγοριά. Εἶναι καλύτερα νά ὑπομείνει τόν πρόσκαιρο πόνο τώρα, παρά νά ὑποστεῖ τήν αἰώνια τιμωρία τότε, ὅπως ἀκριβῶς καί ἡ γλῶσσα τοῦ πλούσιου τῆς παραβολῆς, πού ἄν καί φλεγόταν, δέν βρῆκε καμιά ἀνακούφιση.

Καί ποιά συγγνώμη θά ἔχουμε ἤ ποιά ἀπολογία, ἔστω κι ἄν μύριες φορές προβάλουμε σάν δικαιολογία τή συνήθεια;

Λέγεται ὅτι κάποιος ἀρχαῖος ρήτορας *(ἐννοεῖ τόν Δημοσθένη)* εἶχε τή συνήθεια νά περπατάει κουνώντας συνέχεια τόν δεξιό του ὦμο. Νίκησε ὅμως τή συνήθεια αὐτή μέ τόν ἑξῆς τρόπο: Τοποθέτησε πάνω ἀπό τούς ὤμους του ἀκονισμένα μαχαίρια καί ἔτσι, ἀπό τό φόβο μήπως κοπεῖ, θεραπεύτηκε ἀπό τήν κακή συνήθεια.

Αὐτόν μιμήσου καί σύ γιά νά δαμάσεις τή γλῶσσα σου. Καί ἀντί νά τοποθετήσεις μαχαίρι, βάλε ἀπό πάνω της τό φόβο τῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ καί ὁπωσδήποτε θά νικήσεις. Γιατί εἶναι ἀδύνατον νά ἡττηθοῦμε ποτέ, ὅταν φροντίζουμε μέ προσοχή καί ἐπιμέλεια νά κάνουμε αὐτό τόν ἀγώνα.

**Ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ** Ὁ Θεός παρήγγειλε ν᾽ ἀγαπᾶς τούς ἐχθρούς σου, κι ἐσύ ἀποστρέφεσαι τό Θεό πού σ᾽ ἀγαπάει; Παρήγγειλε νά λές καλά λόγια γιά ὅσους σέ βρίζουν καί νά εὐλογεῖς ἐκείνους πού σέ κακολογοῦν, κι ἐσύ κακολογεῖς τόν εὐεργέτη καί προστάτη σου χωρίς νά ἔχεις ἀδικηθεῖ σέ τίποτε; Μήπως τάχα δέν θά μποροῦσε νά σ᾽ ἐλευθερώσει ἀπό τή δοκιμασία γιά τήν ὁποία τώρα τόν βλαστημᾶς; Ὅμως δέν τό ἔκανε, γιά νά γίνεις πιό ἄξιος.

Δέν εἶναι ἄραγε παράλογο, ἐμεῖς νά πιάνουμε στό στόμα μας μέ ἀσέβεια, περιφρόνηση καί γιά τό τίποτα τό ὄνομα τοῦ Κυρίου τῶν ἀγγέλων, τή στιγμή πού οἱ οὐράνιες ἀγγελικές δυνάμεις προφέρουν τό ἅγιο ὄνομά Του , μέ τρόμο, μέ ἔκπληξη καί θαυμασμό; “Εἶδα τόν Κύριο”, λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, “νά κάθεται πάνω σέ θρόνο ὑψηλό καί μετέωρο, καί τά Σεραφείμ πετοῦσαν γύρω του καί φώναζε τό ἕνα πρός τό ἄλλο καί ὅλα μαζί ἔλεγαν: ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶναι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων˙ γεμάτη εἶναι ὅλη ἡ γῆ ἀπό τή δόξα Του” (Ἡσ. 6,1-3).

Καί ἐνῶ ἄν χρειαστεῖ νά πιάσεις τό Εὐαγγέλιο, πλένεις πρῶτα τά χέρια, κι ὕστερα τό κρατᾶς μέ πολύ σεβασμό καί εὐλάβεια, δέν φρίττεις τόν Δεσπότη τοῦ Εὐαγγελίου νά Τόν φέρνεις ἄκαιρα πάνω στή γλώσσα σου καί νά Τόν διασύρεις;

Καί τό Θεό βέβαια, κανένας δέν μπορεῖ νά τόν ζημιώσει μέ τίς προσβολές του οὔτε καί νά τόν καταστήσει λαμπρότερο μέ τίς δοξολογίες του. Ὁ Θεός διατηρεῖ πάντοτε τήν ἴδια δόξα, πού οὔτε αὐξάνεται μέ τίς ἐξυμνήσεις οὔτε λιγοστεύει μέ τίς βλασφημίες. Στούς ἀνθρώπους ἀντίθετα συμβαίνει τό ἑξῆς παράδοξο: Ὅσοι Τόν δοξάζουν ἀποκομίζουν οἱ ἴδιοι τήν ὠφέλεια ἀπό τή δοξολογία, ἐνῶ ὅσοι Τόν βλαστημοῦν καί Τόν ἐξευτελίζουν καταστρέφουν τόν ἑαυτό τους.

Εἶπε κάποιος γιά ὅσους βλαστημοῦν τό Θεό: “Ἐκεῖνος πού πετάει τό λιθάρι πρός τά ἐπάνω, τό ρίχνει στό κεφάλι του” (Σοφ. Σειράχ 27, 28). Ἐκεῖνος δηλαδή πού πετάει μιά πέτρα πρός τά ἐπάνω, δέχεται τελικά δυνατό χτύπημα στό κεφάλι του, γιατί ἡ πέτρα δέν θά μπορέσει νά διασχίσει τόν οὐρανό, ἀλλά θά ἐπιστρέψει σ᾽ αὐτόν πού τήν πέταξε. Ἔτσι λοιπόν κι ἐκεῖνος πού ἐκτοξεύει βλασφημίες πρός τόν οὐρανό· τό Θεό δέν θά μπορέσει νά Τόν βλάψει ποτέ καί σέ τίποτε, ἀφοῦ εἶναι πολύ ἀνώτερος και ὑψηλότερος, ὥστε νά μή δέχεται καμιά βλάβη. Μέ τήν πράξη του ὅμως αὐτή ἀκονίζει τό ξίφος ἐναντίον τῆς ψυχῆς του, δείχνοντας ἀχαριστία πρός τόν εὐεργέτη του.

**Δίκαιη ἡ τιμωρία**

“Ἐκεῖνος”, λέει ἡ Γραφή, “πού κακολογεῖ τόν πατέρα του ἤ τή μητέρα του, νά τιμωρεῖται μέ θάνατο” (Ἐξ. 21,16).

Ἡ ἐντολή αὐτή ἴσχυε στήν ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅταν ἡ πνευματική ἡλικία τῆς ἀνθρωπότητας ἦταν βρεφική. Τί θά μπορούσαμε νά ποῦμε τώρα γι᾽ αὐτούς πού, ἐνῶ ζοῦν στήν ἐποχή τῆς χάριτος, δέν κακολογοῦν τόν πατέρα ἤ τή μητέρα τους, ἀλλά τόν ἴδιο τό Θεό πού εἶναι ὁ δημιουργός καί κυβερνήτης τῶν πάντων;

Ποιά τιμωρία θά ἐπιβληθεῖ σ᾽ αὐτούς; Ποιά ἀνάλογη κόλαση θά ἐπαρκέσει γιά τήν κακία τους; Ποιός πύρινος ποταμός, ποιό ἀκοίμητο σκουλήκι, ποιό σκότος ἐξώτερο, ποιά δεσμά, ποιός βρυγμός, ποιός κλαυθμός; Ὅλα τά βασανιστήρια, καί τά παρόντα καί τά μέλλοντα, δέν φτάνουν γιά νά τιμωρήσουν ὅπως πρέπει τήν ψυχή πού ἔφτασε σέ τόση κακία.

Ἀλλά οἱ βλάσφημοι δέν ἀξίζουν οὔτε τόν ἥλιο νά βλέπουν. Εἶναι, δηλαδή, ἀνάξιοι αὐτοί πού βλαστημοῦν

τό Θεό νά ἀπολαμβάνουν τά δικά Του δημιουργήματα, τή στιγμή μάλιστα πού τά ἴδια τά δημιουργήματα δοξάζουν καί τιμοῦν τόν Ποιητή τους. Ὅπως κι ἕνας γιός πού βρίζει καί ἀτιμάζει τόν πατέρα του δέν εἶναι ἄξιος νά ὑπηρετεῖται ἀπό τούς δούλους τοῦ πατέρα του. Ἀντίθετα, εἶναι ἄξιος βαρειᾶς τιμωρίας.

Καί ἐάν πάλι τιμωροῦνται ἐκεῖνοι πού βλαστημοῦν τόν ἐπίγειο βασιλιά, πόσο περισσότερο πρέπει νά τιμωροῦνται ὅσοι βλαστημοῦν τό βασιλιά τῶν ἀγγέλων;

"Ἀλλά γιατί", θά ρωτήσει κάποιος, "μερικοί τιμωροῦνται σ᾽ αὐτή τή ζωή καί μερικοί στήν ἄλλη;"

Πράγματι, ὁ Θεός ἄλλους τούς τιμωρεῖ ἐδῶ, κι ἄλλους ὄχι. Τιμωρεῖ, δηλαδή, ἐδῶ κάποιους βλάσφημους, γιά νά σταματήσει τήν κακία τους καί νά ἐλαφρώσει τήν τιμωρία τους στή μέλλουσα ζωή ἤ καί τελείως νά τούς ἀπαλλάξει. Οἱ ὑπόλοιποι βλάσφημοι, βλέποντας τήν παραδειγματική τους τιμωρία, μποροῦν νά γίνουν συνετότεροι. Ἄλλους πάλι ὁ Θεός δέν τούς τιμωρεῖ, γιά νά ντραποῦν τή μακροθυμία Του, νά μετανοήσουν καί νά γλυτώσουν καί τήν ἐδῶ τιμωρία καί τήν ἐκεῖ. Ἄν ὅμως ἐπιμείνουν στήν κακία τους θά ὑποστοῦν τότε μεγαλύτερη τιμωρία γιά τήν πλήρη περιφρόνηση τῆς ἀνεξικακίας τοῦ Θεοῦ*.

**Ὁ Θεός μᾶς ὑπομένει**

Ἄς ἀπέχουμε λοιπόν ἀπό τίς κακολογίες, τίς αἰσχρολογίες καί τίς βλασφημίες. Ἄς μή βλαστημᾶμε οὔτε τόν πλησίον οὔτε τό Θεό. Γιατί πολλοί ἀπ᾽ αὐτούς πού κακολογοῦν τούς συνανθρώπους τους, ἔφτασαν καί σ᾽ αὐτήν ἀκόμα τήν τρέλλα, νά ὑψώνουν τή γλώσσα τους

* Στό τέλος τοῦ κειμένου τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, σημειώνουμε ἐνδεικτικά μερικά σύγχρονα παραδείγματα – ἐλάχιστα ἀπό τά πολλά – θείας τιμωρίας τῶν βλασφήμων.

ἐναντίον τοῦ Δεσπότου ὅλης τῆς κτίσεως…

Καί παρατηρεῖται ὁ Θεός νά βρίζεται καθημερινά καί κανένας νά μή νοιάζεται. Τί λέω κάθε μέρα; Κάθε ὥρα! Ἀπό πλούσιους καί φτωχούς, ἀπ᾽ ὅσους εὐδοκιμοῦν κι ἀπ᾽ ὅσους θλίβονται, ἀπό κατατρεγμένους καί ἀπό δυνάστες… Καί βρίζεται, ἐνῶ εἶναι παρών καί βλέπει καί ἀκούει! Τόν παροργίζουμε κάθε μέρα χωρίς νά μετανοιώνουμε κι Ἐκεῖνος μᾶς ὑπομένει μέ μεγάλη μακροθυμία.

Πρόσεξε μέ ποιό τρόπο μᾶς μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός ὅταν βρίζεται. Στήν Παλαιά Διαθήκη λέει: “Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα;” (Μιχ. 6,3). Καί στήν Καινή Διαθήκη: “Σαούλ, Σαούλ, γιατί μέ καταδιώκεις;” (Πραξ. 9,4). Οὔτε κεραυνό ἔριξε οὔτε πρόσταξε τή θάλασσα νά ξεσηκωθεῖ καί νά καταποντίσει τούς βλάσφημους οὔτε τή γῆ ν᾽ ἀνοίξει καί νά τούς καταπιεῖ. Ἀλλά καί τόν ἥλιο ἀνατέλλει καί τή βροχή στέλνει καί ὅλα τά χορηγεῖ ἄφθονα σ᾽ ἐκείνους πού Τόν βλαστημοῦν.

Ὁ Θεός ἀνέχεται, μακροθυμεῖ καί εἶναι ἕτοιμος νά συγχωρήσει τούς βλάσφημους, ἄν μετανοήσουν καί ὑποσχεθοῦν ὅτι ποτέ πιά δέν θά βλαστημήσουν. Ἀρκεῖ μόνο νά ἐξομολογηθεῖ κανείς τό ἁμάρτημά του καί θ᾽ ἀπαλλαγεῖ ἀπό τή θεία τιμωρία.

**Διόρθωση** Κλάψε λοιπόν, στέναξε, δῶσε ἐλεημοσύνη, ἀπολογήσου στό Θεό καί συμφιλιώσου μαζί Του. Καθάρισε τή γλώσσα σου καί μήν Τόν ἐξοργίζεις. Ἄν κάποιος μέ χέρια γεμάτα κοπριά ἔπιανε τά πόδια σου καί σέ παρακαλοῦσε, ὄχι μόνο δέν θἄθελες νά τόν ἀκούσεις, ἀλλά καί θά τόν κλωτσοῦσες. Πῶς τώρα ἐσύ τολμᾶς νά πλησιάζεις τό Θεό μέ βρώμικη τή γλώσσα σου; Γιατί ἡ γλώσσα εἶναι τό χέρι ὅσων προσεύχονται καί μ᾽ αὐτήν ἀκουμποῦν τά γόνατα τοῦ Θεοῦ.

Ἑπομένως μήν τή μολύνεις μέ τίς βλασφημίες, γιά νά μήν πεῖ καί σ᾽ ἐσένα ὁ Θεός: "Ἄν αὐξήσετε τίς προσευχές σας, δέν θά σᾶς ἀκούσω" (Ἡσ. 1,15), γιατί "ἀπό τή γλώσσα ἐξαρτᾶται ἡ ζωή καί ὁ θάνατος" (Παροιμ. 18,21) καί "ἀπό τά λόγια σου θά δικαιωθεῖς καί ἀπό τά λόγια σου θά καταδικαστεῖς" (Ματθ. 12,37). Φύλαγε τή γλώσσα σου περισσότερο ἀπό τά μάτια σου. Ἡ γλώσσα εἶναι σάν ἄλογο βασιλικό. Ἄν τῆς βάλεις χαλινάρι καί τή μάθεις νά κινεῖται πειθαρχημένα, θά μπορέσει νά καθήσει πάνω της ὁ βασιλιάς. Ἄν ὅμως τήν ἀφήσεις χωρίς χαλινάρι νά γυρίζει πέρα-δῶθε καί νά ἀτακτεῖ, τότε γίνεται ὄχημα τοῦ διαβόλου καί τῶν δαιμόνων.

Σκέψου ὅτι ὅταν κοινωνᾶς, δέχεσαι στό στόμα σου τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καί φύλαγε καθαρή τή γλώσσα ἀπό αἰσχρολογίες, βρισιές, βλασφημίες, ἐπιορκίες, κ.λπ. Γιατί εἶναι ὀλέθριο πράγμα, τή γλώσσα πού βάφτηκε μέ τό δεσποτικό Αἷμα καί ἔγινε χρυσό μαχαίρι, ἐσύ νά τή χρησιμοποιεῖς σέ βλασφημίες. Σεβάσου τήν τιμή μέ τήν ὁποία τήν τίμησε ὁ Θεός καί μήν τήν κατεβάσεις στήν εὐτέλεια τῆς ἁμαρτίας.

**Σήκωσε τόν ἀδελφό σου!** Ἐπειδή λοιπόν σᾶς μίλησα γιά τή βλασφημία, θέλω νά ζητήσω ἀπό ὅλους σας μιά χάρη: Νά σωφρονήσετε τούς ἀνθρώπους πού βλαστημοῦν στήν πόλη σας. Ἄς περιορίσουμε τή μανία τους. Ἄς συνετίσουμε τή διάνοιά τους. Ἄς φροντίσουμε γιά τή σωτηρία τους. Ἄς σταματήσουμε τήν παραφροσύνη τους αὐτή. Ἄς βάλουμε φραγμό στά στόματά τους, ἄς τά κλείσουμε σάν νά εἶναι θανατηφόρες πηγές κι ἄς τά μεταβάλουμε στό ἀντίθετο. Καί ἄν χρειαστεῖ νά πεθάνουμε γιά τήν πράξη μας αὐτή, κάτι τέτοιο θά μᾶς ἀποφέρει μεγάλο κέρδος. Ἄς μήν ἀδιαφοροῦμε λοιπόν ὅταν βλέπουμε νά βρίζεται ὁ

κοινός μας Δεσπότης. Ἡ ἀδιαφορία αὐτή θά φέρει μεγάλο κακό σ᾽ ὅλη τήν πόλη. Γιατί βαραίνει ὅλους μας τό ἔγκλημα τῆς βλασφημίας. Εἶναι ἀδίκημα δημόσιο.

Καί μή μοῦ πεῖς τόν ψυχρό τοῦτο λόγο: "Τί μ᾽ ἐνδιαφέρει ἐμένα; Ἐγώ δέν ἔχω καμιά σχέση μέ τό βλάσφημο".

Μόνο μέ τό διάβολο δέν ἔχουμε καμιά σχέση, ἐνῶ μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἔχουμε πολλά κοινά. Γιατί ἔχουν κι αὐτοί τήν ἴδια φύση μέ μᾶς, κατοικοῦν στήν ἴδια γῆ, ἔχουν τόν ἴδιο Δεσπότη καί προορίζονται ν᾽ ἀπολαύσουν τά ἴδια ἀγαθά μ᾽ ἐμᾶς. Ἄς μή λέμε λοιπόν ὅτι δέν ἔχουμε τίποτε κοινό μαζί τους, γιατί εἶναι σατανική φωνή αὐτή καί φανερώνει διαβολική ἀπανθρωπιά.

Δέν εἶναι ἄραγε ἄτοπο, ὅταν δοῦμε στήν ἀγορά συμπλοκή ἀνθρώπων νά τρέχουμε νά συμφιλιώσουμε τούς διαπληκτιζόμενους καί – γιατί ν᾽ ἀναφέρω ἀνθρώπους; – ὅταν δοῦμε κάποιο ζῶο πεσμένο, ὅλοι νά τρέχουμε νά τό βοηθήσουμε νά σηκωθεῖ· ἐνῶ γιά τούς ἀδελφούς μας πού χάνονται ν᾽ ἀδιαφοροῦμε;

Μέ φορτωμένο ζῶο μοιάζει ὁ βλάσφημος, πού ἔπεσε γιατί δέν μπόρεσε νά βαστάξει τό φορτίο τοῦ θυμοῦ του. Πλησίασε καί σήκωσέ τον. Καί μέ τά λόγια καί μέ τά ἔργα. Καί μέ ἐπιείκεια καί μέ αὐστηρότητα. Ἄς εἶναι ποικίλο τό φάρμακο τῆς θεραπείας.

Ἄν ἔτσι φροντίζουμε γιά τή σωτηρία τοῦ πλησίον, γρήγορα καί οἱ βλάσφημοι θά διορθωθοῦν καί ἐμεῖς θά γίνουμε ποθητοί καί ἀξιαγάπητοι. Καί τό σπουδαιότερο, θ᾽ ἀξιωθοῦμε ὅλοι ν᾽ ἀπολαύσουμε τά ἀγαθά πού μᾶς ἔχουν ἑτοιμαστεῖ, μέ τή χάρη καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖο μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ τιμή τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.



᾿Αναφέρεται ὅτι στόν πόλεμο τοῦ 1940 ἡ θεία δύναμη ἀπαντοῦσε ἄμεσα καί ἀμείλικτα σέ ὅσους ξεστόμιζαν βλαστήμιες, γι᾿ αὐτό καί τό φοβερό τοῦτο κακό εἶχε χαθεῖ τότε ἀπό τά στόματα τῶν ῾Ελλήνων πολεμιστῶν.

῾Υπῆρχαν, βέβαια, καί κάποιες ἐξαιρέσεις. Στό Τεπελένι, λ.χ., στίς 27 Δεκεμβρίου 1940, μερικοί στρατιῶτες, πού μετέφεραν πυρομαχικά στήν πρώτη γραμμή, συνάντησαν κάποιον τραυματία. ῏Ηταν πληγωμένος στήν κνήμη.

– Κουράγιο! τοῦ λένε. Θά γυρίσουμε νά σέ πάρουμε…

᾿Εκεῖνος τότε βλαστήμησε τήν Παναγία. ῎Εφριξαν οἱ φαντάροι.

– Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μή βλαστημᾶς! Πές, “Παναγία βόηθα”!

Αὐτός ὅμως, μέσα στούς πόνους του, συνέχισε νά βλαστημάει. ῞Οταν ἐπέστρεψαν, τόν βρῆκαν νεκρό. Λυπήθηκαν, πού ἡ ψυχή του ἔφυγε μέ τέτοιο τρόπο. ῎Εσκαψαν πρόχειρα καί τόν ἔθαψαν.

Δέν εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ οὔτε εἴκοσι μέτρα, ὅταν μιά ὀβίδα ἔπεσε πάνω στόν θαμένο νεκρό, τόν ξέθαψε καί τόν πέταξε μακριά. Οἱ φαντάροι ἔπεσαν στή γῆ γιά νά φυλαχθοῦν, ἀλλά δέν ἦρθε δεύτερη ὀβίδα. Κατάλαβαν τότε πώς ἦταν σταλμένη γιά τόν βλάσφημο… Τόν ἔθαψαν στόν ἴδιο λάκκο καί κίνησαν νά φύγουν.

Μόλις προχώρησαν πάλι καμιά εἰκοσαριά μέτρα, ἦρθε καί ἄλλη ὀβίδα. Ξέθαψε τόν νεκρό καί τόν πέταξε μακριά, ὅπως καί πρίν. Τώρα οἱ φαντάροι συνειδητοποίησαν ὅτι τόν βλάσφημο δέν τόν δεχόταν οὔτε ἡ γῆ. Τόν ἄφησαν λοιπόν ἄταφο καί ἔφυγαν. Φόβος καί τρόμος κυρίεψε τούς μαχητές, ὅταν τό ἔμαθαν.

* * *

Δημοσιεύθηκε πρίν ἀπό χρόνια σέ ἐπαρχιακή ἐφημερίδα τό ἑξῆς γεγονός:

Ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων ὁ κ. Δ.Σ. βρισκόταν σέ ἄσχημη ψυχική κατάσταση, γιατί εἶχε χάσει πολλά λεφτά στά χαρτιά. Ὅταν λοιπόν κάποιος τοῦ εὐχήθηκε "Βοήθειά σας ὁ Τίμιος Σταυρός", ἐκεῖνος ἀντέδρασε μέ μιά βαρειά βλαστήμια ἐναντίον τοῦ Σταυροῦ. Δέν πέρασαν λίγα λεπτά, καί ἄρχισε νά κλαίει καί νά φωνάζει ἔντρομος. Εἶχε τυφλωθεῖ!

Οἱ ἐξετάσεις ἔδειξαν πώς ἡ ἀσθένεια ἦταν ἀνίατη. Ὅμως ὁ Δ.Σ. μετανόησε μέ συντριβή. Ἔλιωσε στήν προσευχή, ἐξομολογήθηκε, κοινώνησε, ἄλλαξε τρόπο ζωῆς. Καί ὁ εὔσπλαχνος Κύριος τόν συγχώρησε καί τόν γιάτρεψε.

* * *

Στή γειτονική μας ὁμόδοξη καί μαρτυρική Σερβία, διηγοῦνται μέχρι σήμερα τό ἀκόλουθο περιστατικό:

Τόν Αὔγουστο τοῦ 1891 σ' ἕνα σερβικό χωριό ἔπεσε τόσο πολύ χαλάζι, πού κατέστρεψε ὅλα τ' ἀμπέλια καί τά χωράφια. Μετά τή θεομηνία, πολλοί χωρικοί ἦταν μαζεμένοι σ' ἕνα καφενεῖο κι ἔκλαιγαν τή "μοίρα" τους. Ἐνῶ ὁ ἕνας καταριόταν κι ὁ ἄλλος βλαστημοῦσε, ὁ καφετζής, πιό ὀργισμένος ἀπό τούς ἄλλους, ἀφοῦ ξεστόμισε πολλές βλαστήμιες, εἶπε:

– Πάω νά τουφεκίσω αὐτόν τό Θεό, πού μᾶς στέλνει τό χαλάζι!

Ξεκρέμασε τό ντουφέκι του καί βγῆκε ἔξω γιά νά τουφεκίσει τόν οὐρανό! Τόν ἀκολούθησε κι ἕνας τσιγγάνος, φοβερά βλάσφημος κι αὐτός.

Ἀλλά, μόλις ὁ καφετζής τράβηξε τή σκανδάλη, ἕνας κεραυνός ἔπεσε πάνω τους καί τούς ἄφησε νεκρούς καί τούς δύο!

* * *

*ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ*